

6-та НЕДІЛЯ ПАСХАЛЬНА (Цикл В)

Ісус каже в Євангелії: "Я сказав вам це, щоб моя радість була у вас, і щоб ваша радість була повна". Християнство принесло у світ радість. Не ту радість, яка є просто веселощами і втрачається при першій же невдачі, а глибоку радість, яка задовольняє людське серце. Радість, яка дозволяє нам бачити красу світу і дивитися на все з надією.

Однією з ознак життєздатності Церкви є її радість, про що в особливий спосіб нагадує нам пасхальний період. Не дивно, що календар сповнений фестивалів. Коли заходиш до пекарні, то бачиш, що з нагоди християнських святкування з'явилося багато солодощів: нуга, королівський торт, паска..... Все це - зовнішні ознаки реальності: Ісус воскрес і створив все нове. Навіть у такому язичницькому суспільстві, як наше, різдвяні святкування змушують обличчя кожного, як віруючих, так і невіруючих, світитися по-особливому. Це щось таке, що є і чого світ не може пояснити, бо це не радість, яка приходить від подарунка, чи від того, що у нас все склалося добре, але народжується від впевненості: Ісус, переможець, є з нами.

Однією з речей, яка найбільше бентежила перших переслідувачів, був спокій мучеників. Ісус у Євангелії вказує на їхню остаточну причину: "Я вже не називаю вас рабами, бо раб не знає, що робить його пан, а називаю вас друзями, бо все, що Я чув від Отця Мого, Я вам звістив".

Якими великими є стосунки, які Ісус, весь Бог, встановлює зі мною, бідною людиною!

В одній африканській країні, що воює, місіонер подарував дитині медальйон Пресвятого Серця. Коли він йшов вулицею, досить брутальний солдат вихопив її у нього, щоб посміятися над ним, і штовхнув у калюжу. Хлопчик, якому було боляче від удару, подивився на нього і сказав: "Ви можете забрати у мене цю медаль, але ви не можете забрати у мене Ісуса, тому що Він у моєму серці". Те, що сказав цей маленький хлопчик, є причиною того, чому християнин радіє, що б не трапилося і незважаючи на всі труднощі.

У нашому світі так багато смутку. Достатньо лише поглянути на обличчя багатьох людей, щоб побачити це. Це тому, що горизонт їхньої надії став дуже обмеженим. Ми, християни, покликані свідчити про радість, яку ми отримали як дар з неба.

Як нагадує нам святий Іван, не ми пішли вперед, щоб полюбити Бога, але Він полюбив нас першим. З Його любові ми вчимося любити інших, і таким чином стаємо поширювачами радості, якої потребує світ.

Просімо Богородицю, щоб вона вийшла сьогодні з цього храму зі справжньою радістю в серці: "Бог любить мене, Він говорив зі мною, Він обійняв мене, Він увійшов у моє життя, і що б не трапилося, Він завжди буде зі мною. Я більше нічого не хочу і не потребую".